

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: S. B., nar. X, státní příslušnost X, t.č. Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, 517 41 Kostelec nad Orlicí,
proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, IČ 00007064, pošt. schr. 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.6.2021 č.j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zamítnuta žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná.
2. Žalobce v žalobě tvrdil, že žalovaný nepostupoval individuálně, jak vyplývá z podkladů, ze kterých žalovaný vycházel, které obsahují pouze obecné informace o X, ale žádnou informaci o jednání soukromých osob a faktické možnosti domoci se ochrany u státních orgánů, resp. činnosti orgánů činných v trestním řízení. V tomto směru odkazuje žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2020, č.j. 10 Azs 235/2020 – 35, Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

podle něhož informace o zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu musí být mj. v maximální možné míře relevantní ve vztahu k otázkám posuzovaným v daném řízení. Zprávám, které obecně popisují socioekonomické podmínky v zemi původu, aniž se zabývají specifickými otázkami dané věci, bude zpravidla přiznána menší váha. Navíc podle žalobce tyto zcela obecné informace ve správním spise vycházejí z pouhé jediné zprávy, jehož autorem je sám žalovaný. Takovýto přístup nelze považovat za vyvážený a objektivní. Úkolem žalovaného bylo zpochybnit žalobcovu výpověď individualizovanými informacemi, ve kterých by se promítly skutečnosti řečené žalobcem.

3. Žalobce konkrétně uvedl veškeré potíže, které měl se soukromými osobami a uvedl strach ze soudního řízení, kdy mu za jeho jednání bude uložen nepřiměřený trest, neboť soud není spravedlivý. Navíc uvedl, že se sám obracel na policejní orgány se žádostí o pomoc, ale ty mu nepomohly a řekly, že nemohou nic dělat. Žádná z těchto tvrzení ovšem nebyla žalovaným jakkoliv reflektována, jeho výpověď nebyla nikterak znevěrohodněna a tyto skutečnosti nebyly ničím vyvráceny. Ačkoliv žalovaný neuvedl, že by snad nevěřil žalobci určitou skutečnost, kterou uvedl. Z výpovědi měl tak žalobce povinnost vycházet (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, čj. 6 Azs 235/2004, podle něhož není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují. Žalobce navíc jasně uvedl, že svůj problém se snažil řešit i u policie, která mu ovšem odmítla pomoci.
4. Žalovaný podle žalobce zcela absurdně uvedl na str. 6 napadaného rozhodnutí, že případné problémy se soukromými osobami musí žadatel řešit za pomoci právních mechanismů, které mu dává jeho země původu z dispozici, má tedy v případě jakýchkoliv problémů v zemi jeho původu možnost využít ochrany kompetentních orgánů vlasti. To je podle žalobce nepřezkoumatelný závěr, neboť pro tyto úvahy nejsou ve správním spise jakékoliv informace. Naopak jde o věc, která byla úkolem, aby žalovaný zjistil - zda takováto pomoc zde skutečně existuje a zda je skutečně účinná, což ovšem neučinil. Pouze na str. 6 uvedl, že „v X působí řada právnických osob dohlížející nad stavem dodržování lidských práv.“ Z toho vyplývá ovšem to, že jsou zde organizace, které monitorují situaci dodržování lidských práv, nikoliv že se jedná o organizace, které by snad nabízely účinnou pomoc konkrétním osobám. K tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2007, sp. zn. 1 Azs 40/2007-129: „V případech tvrzené nemožnosti či bezvýchodnosti uplatnění přezkumných postupů instančně vyššími či nezávislými orgány, pak nestačí pouhé shromáždění údajů o právním systému nebo struktuře organizace veřejné moci v konkrétní zemi původu bez související informace o účinnosti aplikace záruk zákonnosti. Opravné prostředky či možnost obracet se o ochranu práv na orgán veřejné moci jsou totiž obvykle zakotveny i v právních řádech zemí s nedemokratickým, autoritářským či totalitním režimem, porušujících lidská práva a svobody. Nepostupuje-li správní orgán takovým způsobem a žádost o udělení azylu zamítne s odůvodněním, že žadatel se na orgány v zemi svého původu přesto měl obrátit, trpí takové rozhodnutí nedostatkem důvodů. Žalovaný žádost pouze zamítl z důvodu, že žalobce pochází z bezpečné země důvodu. To bylo podle žalobce ale chybou, protože výpověď žalobce jasně stanovila, že je zde důvodné podezření, že v jeho případě nelze aplikovat zamítnutí žádosti z důvodu bezpečné země původu. Žalobce odkázal na přílehlavý rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2020, č.j. 53 Az 31/2019-27, který uvedl, že jedním z důkazních prostředků, jímž může žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

prokázat, že v jeho případě nelze zemi jeho původu považovat za bezpečnou zemi původu, je i jeho věrohodná výpověď. Třebaže užitím institutu bezpečné země původu se přenáší důkazní břemeno na žadatele o mezinárodní ochranu, neznamena to, že by jeho věrohodná výpověď ztratila v porovnání se standardním způsobem rozhodování o žádosti svoji důkazní sílu a ústřední postavení v rámci dokazování. Žalovaný sice učinil závěr (s obecným odkazem na zprávu o zemi původu a výpověď žalobce), že žalobce neprokázal, že Moldavsko pro něj není bezpečnou zemí, ovšem nijak jej neodůvodnil. Z napadeného rozhodnutí tak vůbec není zřejmé, jak žalovaný hodnotil žalobcovu výpověď z hlediska její věrohodnosti a zejména z hlediska jejího dopadu na posouzení Moldavska jako bezpečné země původu. Žalovaný neoznačil žalobcovu výpověď za nevěrohodnou.

5. Žalovaný dále v souvislosti s trestním řízením proti žalobci uvedl, že řízení ve věci mezinárodní ochrany není a nemůže být prostředkem využívaným jednotlivými cizinci k vyhnutí se trestu za jimi spáchanou trestnou činnost, pokud tato není jakkoliv ovlivněna jejich rasou, národností, náboženstvím, politickým přesvědčením či jinak relevantními důvody. Žalobce k tomuto uvádí, že žalovaný opomíjí především rovinu doplňkové ochrany, neboť svou argumentaci týkající se soudního procesu ospravedlňuje, pouze pokud by toto bylo zapříčiněno důvody, které jsou shodné z důvody ve smyslu § 12 zákona o azylu (rasa, náboženství apod.).
6. Žalobce v žalobě dále uvedl, že chtěl předložit další dokumenty, kdy požádal kvůli tomuto o lhůtu k doložení, kterou žalovaný určil na den 3. 6. 2021. Následně dne 4. 6. 2021 a dne 11. 6. 2021 žalobce požádal o prodloužení této lhůty. Konkrétně uvedl, že je nyní zajištěn a snaží se komunikovat se svým bratrem, aby tyto dokumenty dostal do své dispozice. Žalovaný ovšem tomuto nevyhověl, neboť podle něj měl žalobce dostatek času tyto dokumenty obstarat, neboť řízení běželo již od 30. 3. 2021. Žalobce ale již při pohovoru uvedl, že na tyto dokumenty již čeká a následně se toto snažil urgovat u svého bratra. Žalovaný zcela lakonicky odůvodnil tuto nemožnost prodloužit lhůtu k doložení těchto dokumentů. Žalovaný uvedl, že tyto žádosti o prodloužení lhůty byly doloženy v českém jazyce, kdy tyto žádosti byly odeslány třetí osobou mimo zařízení pro zajištění cizinců a není tedy rozhodně pravdou, že by žadatel z důvodu svého umístění v zařízení pro zajištění cizinců nemohl být v kontaktu s osobami mimo toto zařízení. Žalobce k tomu uvádí, že žádosti o prodloužení lhůty psal právník neziskové organizace, která pravidelně navštěvuje zařízení pro zajištění cizinců. Mezi právníkem a bratrem žalobce skutečně došlo ke komunikaci. Po několika urgencích bratra ovšem tyto dokumenty nebyly zaslány. Žalovaný zcela nesprávně navíc uvedl, že žádosti občanů z bezpečné země původu je „nutné vyřizovat v maximální lhůtě 90 dnů. Zákon o azylu v § 27 odst. 5 ale stanovuje, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti pro její zjevnou nedůvodnost lze vydat nejpozději do 90 dnů ode dne poskytnutí údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Toto ustanovení tak uvádí, že pokud chce žalovaný zamítnout žádost o mezinárodní ochranu mj. podle § 16 odst. 2 zákona o azylu bezpečnou zemi původu a tato domněnka bezpečnosti nebyla vyvrácena, může tak učinit pouze do 90 dnů. V opačném případě je nucen rozhodnout ve standardním řízení. Navíc je podle žalobce nesprávný závěr o cílené obstrukčnosti jeho jednání. Žalobce totiž dne 11. 6. 2021 požádal o stanovení lhůty 20 dnů. Ustanovení § 27 odst. 5 zákona o azylu uvádí, že běh lhůty 90 dnů započne ode dne poskytnutí údajů k žádosti, tj. zde ode dne 26. 4. 2021. 90 denní lhůta k posouzení žádosti podle § 16 odst. 2 zákona o azylu by tak vypršela až dne 26. 7. 2021.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

7. Žalobce také v žalobě namítal, že redukce důvodů na prosté tvrzení o snahu o legalizaci pobytu je především v zásadním rozporu s ust. § 2 odst. 4 správního řádu. Žalobce odkazuje například na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č.j. 8 Azs 27/2019-52, který přímo uvedl: „Vždyť žádosti o azyl mají kromě funkce ochranné obecně za účel umožnit cizinci legální pobyt na území; mezinárodní ochranu lze z azylově relevantních důvodů poskytnout i žadateli, který žádost podal zcela zjevně „účelově“. Nejvyšší správní soud tak jednoznačně uvedl, že snaha o legalizaci pobytu je samozřejmě obsažena v každé žádosti o mezinárodní ochranu a nemůže být dávana žadateli k jeho tíži.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že jmenovaný je státním příslušníkem X, přičemž v souladu s § 2 vyhlášky ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., ze dne 3. prosince 2015, kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, v platném znění, ČR považuje v současnosti X za bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, který konstatoval, že žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Správní orgán tak konstatoval, že hlavní odpovědnost za prokázání nedodržování mezinárodních závazků a porušování práv občanů bezpečných zemí leží právě na samotných žadatelích, přičemž uvedeným požadavkům pro unesení důkazního břemene žalobce nedostál.
9. K tvrzení žalobce, že žalovaný opatřil jen zcela obecné informace, které vycházejí z pouhé jediné zprávy, jehož autorem je sám žalovaný, žalovaný uvedl, že v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, byla dne 24. 5. 2021 žadateli dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí s výše uvedenými informacemi seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady či skutečnosti. Žalobce doložil rozsudek soudu a uvedl, že ostatní dokumenty, které souvisí se soudním řízením, doloží jeho právník elektronicky. Žalobce nechtěl uvést žádné další skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít správní orgán v potaz při posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán stanovil lhůtu pro doložení zbývajících dokumentů 10 dní, tj. do 3. 6. 2021. Posledním místem bydliště jmenovaný uvedl město X, které spadá pod kontrolu X vlády. Žalobce ve vlasti nikdy neměl žádné konkrétní problémy se státními orgány své země, kromě trestné činnosti (nelegálního kácení stromů), které se vědomě dopustil. Za této situace žalobce jako občan X se může v případě problémů obrátit na kompetentní orgány země svého původu a využít dostupné vnitrostátní prostředky. Na otázku, zda se žalobce obrátil v X na policii, odpověděl: „Ano, obrátili jsme se na policii hlavně kvůli výhružkám, které nám přicházeli na telefon. Oni nám říkali, že nemohou dělat nic v té věci“, ale zároveň si začal protiřečit, když doplnil, že neměli odvahu, abychom šli tyto věci říct policii. Na dotaz, zda si stěžoval na činnost policie, odpověděl, že nestěžoval, nevěděl, na koho se obrátit a komu podat stížnost.
10. Žalovaný dále konstatoval, že z průběhu správního řízení je zcela zřejmé, že jmenovaný využívá své žádosti o mezinárodní ochranu k prosté legalizaci pobytu na území ČR za účelem vydělávání si finančních prostředků. Sdělil, že do Německa, odkud byl vrácen pro nelegální vstup, jel za prací, a nikoliv z důvodu útěku před jakýmkoliv problémy ve vlasti, a sice že mu bylo řečeno, že při nepodání žádosti o mezinárodní ochranu bude propuštěn ze ZZC, jasně potvrzuje skutečné důvody žádosti jmenovaného. Ten totiž poté, co byl do

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

ZZC po rozhodnutí o jeho vyhoštění v rozporu s jeho očekáváními umístěn, tam teprve žádost o mezinárodní ochranu podal a začal hovořit o problémech ve vlasti. O skutečném záměru žadatele, tedy legalizaci pobytu na území ČR, respektive propuštění ze ZZC a umožnění odchodu do Německa za prací jasně svědčí i žadatelova sdělení, že v letech 1994-2000 žil s rodinou v Německu jako azylant, v letech 2014-2015 tam opět žil z důvodu práce, a rovněž tam žádal o mezinárodní ochranu, ale když mu bylo řečeno ze strany zaměstnavatele, že nemá velkou šanci na úspěch, tak se opětovně vrátil do X a domluvil se s ním na zaslání pozvání, vyřízení si pracovního víza a návratu do Německa opět za prací. To se mu ovšem nepodařilo, a proto vycestoval přes ČR do Německa nelegálně, s falešným pasem, který si za tímto účelem obstaral, a kde byl následně zadržen. Žalovaný má tak za prokázané, že žadatelem uváděné údajné obavy z návratu do vlasti a důvody podané žádosti jsou tak jen zcela účelovou snahou o oddálení jeho správního vyhoštění. Žalovaný odkázal na rozsudek NSS v Brně 5 Azs 37/2003 ze dne 22. 1. 2004, který konstatuje, že „Poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR“. Žalovaný rovněž připomněl tvrzení žalobce, že pro odjezd z vlasti použil falešný cestovní doklad, který si obstaral za 3000 eur od svého známého, přestože na druhé straně tvrdil, že neměl ani 50 euro na zaplacení údajného dluhu hajnému, subjektu příslušného incidentu. Správní orgán proto nepovažuje takovéto jednání jmenovaného ani za jeho upřímnou snahu o integraci do zdejší společnosti, když vědomě porušoval právní normy hostitelského státu.

11. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl dne 10. 3. 2021 zajištěn za účelem správního vyhoštění a téhož dne poučen o možnosti podat žádost o mezinárodní ochranu. Tu podal až 30. 3. 2021
12. Součástí správního spisu žalovaného je Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 26. 4. 2021. V této žádosti o mezinárodní ochranu uvedl žalobce jako důvod, že byl v zemi původu odsouzen k odnětí svobody na 2 roky a rozhodl se nečekat na rozhodnutí odvolacího soudu. Byl odsouzen poté, co se v lese střetl s myslivcem, jemuž dlužil peníze. Žalobce uváděl, že na něho myslivec střílel, přiznal, že myslivce uhodil pistolí, ale že policie uvěřila verzi myslivce, že pistole byla žalobce. Žalobce tvrdil, že myslivec už zabil dva lidi a má vazby na politiky. Dále k nim přišli vlivní lidé a vyhrožovali jim, aby změnili výpověď ohledně toho, či byla pistole. Vyhrožovali mu telefonicky i přes SMS. Číslo však nebylo dohledatelné. Policie chtěla fotky nebo nějaké záznamy o vyhrožování a nic neudělala.
13. V pohovoru dne 5. 5. 2021 žalobce uvedl, že z X odjel na falešný doklad za 3000 EUR. Událost, kterou popisoval v žádosti, se stala v roce 2016, kdy danému člověku žalobce dlužil cca 50 EUR. Žalobce uvedl, že si peníze nepůjčil, ale že s rodinu káceli stromy a lesy byly státní a hajný chtěl, aby za to zaplatili 50 EUR. Za nelegální kácení stromů byl žalobce odsouzen na tři měsíce vězení. Na odvolací řízení nečekal. Uvedl, že kvůli výhrůžkám na telefon byli na policii, ale ta uvedla, že nemůže nic dělat. Současně žalobce uvedl, že neměli odvahu, aby šli na policii, protože ti, co jim vyhrožovali, by se to hned dověděli. Na nečinnost policie si žalobce nestěžoval. Žalobce dále uvedl, že o mezinárodní ochranu požádal až po zajištění Policií proto, že mu tlumočník řekl, že když požádá o mezinárodní ochranu, bude uvězněn, a když nepožádá, bude propuštěn.
14. Žalovaný opatřil do spisu vlastní zprávu Hodnocení X jako bezpečné země z 25. 9. 2020, podle níž X se přibližuje legislativně standardům EU a právní systém země zakotvuje Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

účinné opravné prostředky proti porušování lidských práv a svobod. Soustavně zde nedochází k mučení či jinému nelidskému zacházení. Kontrolu dodržování lidských práv má na starosti úřad ombudsmana. V X také působí řada domácích i mezinárodních skupin zabývajících se šetřením lidských práv. X plní kritéria bezpečné země původu dle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu.

15. Žalobce předložil rozsudek X ze dne 21. 12. 2020, jímž byl uznán vinným z trestného činu těžkého ublížení na zdraví zaměstnance Lesní agentury a odsouzen k trestu odnětí svobody na 2 roky. Z rozsudku také vyplývá, že žalobce byl již dříve odsouzen za trestný čin krádeže lesního dříví.
16. Dne 24. 5. 2021 byl žalobce seznámen s podklady rozhodnutí a uvedl, že nechce uvádět nové skutečnosti, pouze dokázat, že jeho problém v X je skutečný a požádal o lhůtu k doložení dokumentů souvisejících s jeho trestním řízením, která byla stanovena na 10 dnů
17. Dne 3. 6. 2021 žalobce požádal o prodloužení této lhůty o dalších 20 dnů s tím, že je omezen na svobodě a má ztížený přístup k internetu a telefonu a v současné době telefonicky žádá bratra o zaslání potřebných dokumentů.
18. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že důvodem podání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je snaha o legalizaci pobytu v ČR a jeho údajné problémy se soukromými osobami, které mu před odjezdem z jeho vlasti vyhrožovaly. Pokud jde o žádost žalobce o prodloužení lhůty na doložení blíže neurčených dokumentů, správní orgán uvedl, že žalobce měl možnost po dobu celého řízení, které je s ním vedeno již od 39. 3. 2021, komunikovat případně se svým bratrem, nicméně to neučinil a až v okamžiku seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí předložil rozsudek a žádal o stanovení lhůty k doložení dalších materiálů. Žádosti dotyčného byly správnímu orgánu doručeny v jazyce českém, byly odeslány zjevně z adresy mimo ZZC a sepsány neznámou třetí osobou, a není tedy rozhodně pravdou, že by žadatel z důvodu svého umístění v ZZC nemohl být v kontaktu s osobami mimo toto zařízení a pokud by v tomto směru skutečně vyvíjel aktivní činnost. Správní orgán žádné objektivní důvody pro prodloužení stanovené lhůty pro doložení dokumentů neshledal. Žadatel již doložil k podkladům rozhodnutí rozsudek jako nejdůležitější výsledek celého řízení. Správní orgán rovněž připomíná, že X je ze strany ČR považováno za tzv. bezpečnou zemi původu. Žádosti občanů takové země je nutné vyřizovat v maximální lhůtě 90 dnů. Správní orgán tak považuje opakované žádosti žalobce za čistě obstrukční.
19. Správní orgán konstatuje, že žalobce je státním příslušníkem X, která je bezpečnou zemí v souladu s ustanovením § 2 vyhlášky ministerstva vnitra č 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců. X je stabilním demokratickým státem s parlamentním zřízením a pluralitním systémem, kde soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestání. X dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se ochrany před nezákonnými zásahy státní moci i soukromých osob a účinných opravných prostředků a umožňuje činnost právnickým osobám, které dohlíží nad stavem dodržování ochrany lidských práv.
20. Správní orgán konstatuje, že řízení ve věci mezinárodní ochrany není a nemůže být prostředkem využívaným jednotlivými cizinci k vyhnutí se trestu za jimi spáchanou trestnou činnost, pokud tato není jakkoliv ovlivněna jejich rasou, národností, Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

náboženstvím, politickým přesvědčením či jinak relevantními důvody, je legitimním právem každého státu upravovat příslušnými předpisy těžké ublížení na zdraví a nelegální držení zbraně. Pokud se tak děje na základě zákona a bez porušení základních lidských práv občanů jako tomu bylo právě v případě žadatele, není to důvodem pro odchod z vlasti a ucházení se o mezinárodní ochranu v zahraničí. Žadatel sám popsal konkrétní incident s osobou myslivce stran dluhu za dřevo, případně dluhu z půjčky, přiznal svůj podíl na zranění uvedené osoby a jeho popis událostí zcela odpovídá popisu událostí, uvedených v odsuzujícím rozsudku. Z výpovědi žadatele ani doloženého rozsudku rozhodně nevyplývá, že příslušný soudní proces vykazoval jakékoliv excesy, tím méně odůvodněné rasou, národností apod. žadatele. Žádné jiné problémy se státními orgány během svého života v X neměl.

21. Pokud jde o jeho případné problémy se soukromými osobami, tyto musí žadatel řešit za pomoci právních mechanismů, které mu dává jeho země původu. Správní orgán v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 30. 9. 2008. č.j. 5 Azs 66/2008-70, podle něhož žadatel přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě stát za bezpečnou zemi považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Žadatel nedokázal, že v jeho případě nelze X za takovou zemi považovat, má tedy možnost využít kompetentních orgánů vlasti. V případě, že se cítil ohrožen osobami, které mu vyhrožují, měl využít všech možností právní ochrany v zemi původu, což neučinil a namísto toho se rozhodl nelegálně odcestovat ze své vlasti. Správní orgán upozorňuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6 Azs 8/2003 ze dne 11. 3. 2004, podle něhož neučiní-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které mu právní řád v zemi původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že mu taková ochrana nebyla poskytnuta.
22. Správní orgán rovněž nemůže pominout další tvrzení jmenovaného, že pro odjezd z vlasti použil falešný cestovní doklad, který si obstaral za 3000 eur od svého známého, přestože neměl ani 50 euro na zaplacení údajného dluhu. Rovněž vysvětlení, proč o incidentu nehovořil při zadržení ze strany cizinecké policie, kdy pouze sdělil, že do Německa, odkud byl vrácen pro nelegální vstup, jel za prací, a sice že mu bylo řečeno, že při nepodání žádosti o mezinárodní ochranu bude propuštěn ze ZZC, jasně dotvrzuje skutečné důvody žádosti. Ten totiž poté, co byl do ZZC umístěn, tam teprve žádost o mezinárodní ochranu podal a začal hovořit o problémech ve vlasti. O skutečném záměru žadatele, tedy legalizaci pobytu, respektive propuštění ze ZZC a umožnění odchodu do Německa za prací jasně svědčí i to, že v letech 2014-2015 v Německu žil z důvodu práce a rovněž tam žádal o mezinárodní ochranu, ale když mu bylo řečeno ze strany zaměstnavatele, že nemá velkou šanci na úspěch, tak se opětovně vrátil do X a domluvil se s ním na zaslání pozvání. To se mu ovšem nepodařilo, a proto vycestoval přes ČR do Německa nelegálně, s falešným pasem, který si za tímto účelem obstaral, a kde byl následně zadržen. Správní orgán má tak za prokázané, že žadatelem uváděné údajné obavy z návratu do vlasti a důvody žádosti jsou tak jen účelovou snahou o oddálení jeho správního vyhoštění, snahy dosáhnout v rámci propuštění a dalšího pokusu o nelegální vycestování do Německa, kde dlouhodobě žil a pracoval. K těmto účelům nelze ovšem rozhodně specifický institut mezinárodní ochrany zneužívat.

23. O žalobě rozhodl soud bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s. ř. s.), neboť s tím žalovaný souhlasil a žalobce se k tomu ve stanovené době nevyjádřil.
24. Žalobu soud neshledal důvodnou.
25. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu se žádost o mezinárodní ochranu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
26. Není pravdivé tvrzení žalobce, že žalovaný v jeho případě nepostupoval individuálně. Jak vyplývá z výše shrnutého obsahu napadeného rozhodnutí, žalovaný se naopak velmi podrobně zabýval všemi tvrzeními žalobce, a to z toho pohledu, zda odůvodňují závěr, že v případě žalobce nelze jeho zemi původu považovat za bezpečnou. Žalovaný správně uvedl, že žalobce stíhá povinnost tvrzení i povinnost důkazní, tj. že musí tuto skutečnost sám prokázat. Soud se shoduje s žalovaným, že žalobce své důkazní břemeno neunesl.
27. Naopak žalovaný dostal povinnosti zjistit informace o zemi původu. Soud má za to, že ve zprávě Hodnocení X jako bezpečné země z 25. 9. 2020, jak vyplývá z jejího shrnutí výše, jsou všechny podstatné skutečnosti dokazující, že X splňuje kritéria bezpečné země dle § 2 zákona o azylu. Z ničeho nevyplývá, že by byla zpochybněna věrohodnost této zprávy jen z toho důvodu, že je ve spise jako jediná, či proto, že byla opatřena žalovaným. Žalobce žádné skutečnosti ve zprávě uvedené konkrétně nezpochybnil.
28. Ze zprávy vyplývají podstatné informace, že právní systém země zakotvuje účinné opravné prostředky proti porušování lidských práv a svobod a že zde soustavně nedochází k mučení či jinému nelidskému zacházení. Kontrolu dodržování lidských práv má na starosti např. úřad ombudsmana. Žalobce tudíž měl a mohl se se svými problémy, které měl se soukromými osobami, obrátit na státní orgány své země, což neučinil.
29. Žalovaný nepochybnil věrohodnost žalobcovy výpovědi, neboť žalobce uváděl ohledně svého trestního řízení v podstatě obdobné skutečnosti, jaké byly uvedeny i v jím předloženém rozsudku, tudíž z těchto skutečností správní orgán vycházel. Nicméně soud, stejně jako správní orgán, dospěl k závěru, že z ničeho nevyplývá, že by trestní řízení vedené proti žalobci vykazovalo nějaké excesy a svědčilo pro závěr, že X není bezpečná země, neboť žalobce se k činu v podstatě přiznal a ani uložený trest není extrémní.
30. Pokud žalobce tvrdí, že mu měla být udělena alespoň doplňková ochrana, nebyly-li shledány důvody relevantní podle § 12 zákona o azylu pro udělení azylu, soud k tomu uvádí, že trestní řízení vedené v zemi původu pro spáchání trestných činů není ani nemůže být samo o sobě důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Občan, respektující právní řád země, je povinen podrobit se řízení i udělenému trestu ve své vlasti.
31. Žalovaný nepochybil, když žalobci neposkytl prodloužení lhůty k předložení dokumentů o dalších 20 dní. Z výše shrnutého obsahu správního spisu nepochybně vyplývá, že žalobce měl ve správním řízení dostatek času k předložení potřebných dokumentů, když řízení probíhalo již od konce března a žalobce teprve při seznámení s podklady řízení uvedl, že chce ještě něco předložit, aniž by přitom kromě rozsudku upřesnil, o jaké dokumenty by se mělo jednat, či jaké skutečnosti by měly dokazovat. Přesto správní orgán žalobci poskytl lhůtu 10 dnů, již žalobce nevyužil, namísto toho požádal o její další prodloužení. Argumentace obtížností komunikace v ZZC s bratrem nemůže obstát, neboť na ni žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

měl čas právě již od března a správnímu orgánu žádné obtíže v tomto směru dříve nesdělil. Žalobce zůstal až do seznámení s podklady rozhodnutí nečinný, a proto soud, stejně jako správní orgán, považuje žalobcovy následné žádosti o prodloužení lhůt za obstrukční.

32. Žalobci nelze přisvědčit v tvrzení, že by správní orgán redukoval důvody jeho žádosti na tvrzení o snaze o legalizaci pobytu. Z výše shrnutého odůvodnění napadeného rozhodnutí je naopak zřejmé, že se žalovaný velmi podrobně zabýval všemi tvrzeními žalobce a srozumitelně a logicky je zhodnotil. Závěrem svého rozhodnutí navíc žalovaný poukázal na okolnost, že žalobce již dříve dlouhodobě pobýval v Německu za účelem výdělků, po neúspěšné žádosti o mezinárodní ochranu se vrátil do vlasti, zde si, byť nebyl schopen dle svého tvrzení uhradit ani malý finanční závazek hajnému, opatřil za 3000 EUR falešný cestovní doklad, nelegálně se s ním pokusil opětovně dostat do Německa a po vrácení do ČR nepožádal o mezinárodní ochranu ihned, nýbrž až s odstupem v ZZC. Poukaz na tyto okolnosti a úvaha žalovaného, že toto jednání žalobce svědčí o tom, že podáním žádosti žalobce ve skutečnosti usiloval o legalizaci pobytu v EU za účelem výdělků, nejsou v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu, nýbrž závěrem o skutkovém stavu, s nímž se soud ztotožňuje.
33. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl (výrok č. I. rozsudku)
34. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (výrok č. II. rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 30. září 2021

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.